

ОТЕЧЕСТВО ЛЮБЕЗНО

Отечество любезно, как хубаво си ти!
Как чудно се синее небето ти безкрайно!
Как твоите картини менят се омайно!
При всеки поглед нови, по-нови красоти
тук весели долини, там планини гиганти,
земята пълна с цвете, небето със брилянти...
Отечество любезно, как хубаво си ти!

Коя земя от теб е по-пъстра, по-богата
Ти сбираш в едно всички блага и дарове
хляб, свила, рози, нектар, цветя и плодове,
на Изтокът светлика, на Югът аромата;
горите ти са пълни с хармония и хлад,
долините с трендафил, гърдите с благодат.
Коя земя от теб е по-пъстра, по-богата.

Отечество, не си ли достойно за любов!
Кой странник без въздишка мож да те остави!
Кой има сила твоите картини да забрави!
Що нямаш ти? Що липсва под синий ти покров
в случай, че бог би искал Едемът да премести
и своя рай прекрасен при Емус да намести?
Отечество, не си ли достойно за любов ?

Ти рай си, да; но кой те прилично оценява?
Не те познават даже децата ти сами
и твойто име свято не рядко ги срами!
Какъв ли свят прекрасен в теб йоще скрит остава?
Какви ли тайни дремят, богатства, красоти
по твоите долини, поля и висоти?
Ти рай си, да; но кой те прилично оценява.

Ах, ний живейме в тебе, кат същи чужденци,
и твойт дивен вид ни не стряска, не привлича.
Рогачът в планините по-много те обича,
по-харно те познават крилатите певци,
но ний не видим нищо, нам нищо не ни трябва,
доволно е, че даваш покривката и хляба,
и ние в тебе, майко, ще умрем чужденци!